

ΑΡΕΤΕΣ ΤΟΥ ΒΙΖΥΗΝΟΥ ΩΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

(κάποια επιπλέον στοιχεία που συμπληρώνουν το βιβλίο σας, σελ.123)

- Θεμελιωτής του νεοελληνικού διηγήματος
- Ως ηθογράφος, δίνει τέλεια εικόνα της Θράκης με τις δοξασίες της, της προλήψεις της.
- Παρά το ηθογραφικό πλαίσιο, κέντρο των διηγημάτων του αποτελεί ο άνθρωπος.
- Αυτοβιογραφούμενος : τα διηγήματά του που απηχούν αναμνήσεις και εντυπώσεις των παιδικών του χρόνων ανάγονται σε πανανθρώπινα- διαχρονικά
- Ψυχογράφος: ανατέμνει τις ψυχές των ηρώων του μέσα από τις συγκρούσεις αντίθετων χαρακτήρων.
- Ευαισθησία- λυρισμός, χιούμορ, ελαφρά ειρωνεία για να τονίσει την αντιθετικότητα των χαρακτήρων.
- Αφηγηματικό πλάτος με το οποίο διευρύνονται τα συμβάντα πέρα από τα όρια ενός επεισοδίου
- Επέμβαση της μοίρας, τραγικότητα
- Διαφοροποίηση στη γλώσσα : δημοτική και καθαρεύουσα.

«ΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΜΟΥ»: Ο ΗΘΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ

Ο έντονος ηθογραφικός και αυτοβιογραφικός χαρακτήρας του έργου του κατά τον Κ. Μητσάκη " οφείλεται πιο πολύ σε μια εσωτερική παρόρμηση του συγγραφέα να δεθεί με τον ομφάλιο λώρο που τον έθρεψε, τη Θράκη, και να ξαναζήσει αναδρομικά τα μυθικά εκείνα παιδικά του χρόνια κοντά στους δικούς του(...)". Έτσι, ο κόσμος του Βιζυηνού, σύμφωνα με τον Παν. Μουλλά, "λειτουργεί ανθρωποκεντρικά και ανθρωπομετρικά. Το ανθρώπινο δράμα είναι ο μόνος σκοπός που αγιάζει τα αφηγηματικά του μέσα" /" Ό,τι κάνει στέρα τα αφηγήματα του Βιζυηνού είναι ο άνθρωπος και ο τόπος. Ακόμη πιο πολύ, η ψυχή του ανθρώπου και η ψυχή του τόπου. Οι χαρακτήρες του Βιζυηνού είναι αληθινοί, γιατί δεν είναι απλά γραφικά ενεργούμενα μέσα σε ένα ειδυλλιακό ντεκόρ. Είναι ανθρώπινες υπάρξεις που ωριμάζουν, δικαιώνονται και αγιάζουν μέσα στο σωματικό και ψυχικό πόνο. Βρίσκονται σε στενή επαφή και οργανική σχέση με τον περίγυρό τους, τόσο τον ανθρώπινο όσο και τον ευρύτερα φυσικό. Το αποτέλεσμα είναι να υπάρχει μια αξεδιάλυτη ενότητα του ανθρώπου με τον τόπο του μέσα στο χρόνο". (Κ. Μητσάκης)

ΤΟ ΨΥΧΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ

Η ιδιαίτερη προσφορά του συγγραφέα στην ελληνική πεζογραφία του 19ου αιώνα είναι το ψυχογραφικό στοιχείο με το οποίο εμπλουτίζει την ηθογραφία. " Ό,τι κινεί αμέσως την προσοχή και το ενδιαφέρον του αναγνώστη στα διηγήματα του Βιζυηνού είναι **το ψυχικό πρόβλημα, η δοκιμασία της συνείδησης, η αγωνία της ψυχής. Τα κύρια πρόσωπα έχουν πλούσια εσωτερική ζωή. Όχι όμως στατική, αλλά κυμαινόμενη, μεταβαλλόμενη, ουσιαστική, με δραματικές συνέπειες στην εξωτερική συμπεριφορά τους και στη στάση τους αντίκρου στην αντικειμενική πραγματικότητα.** Είναι η πρώτη φορά που για την ελληνική διηγηματογραφία ανοίγει ο δρόμος της ψυχής. Ένας νέος κόσμος αποκαλύπτεται εδώ: ο κόσμος της συνείδησης, ο κόσμος του εσωτερικού προβληματισμού. Άσχετα βέβαια με την κατεύθυνση αυτή της πεζογραφίας του Βιζυηνού δεν μπορεί να είναι τα χρόνια της μαθητείας του στη φιλοσοφία και την ψυχολογία, η φιλοσοφική κατάρτιση και η παιδεία του." (Απ. Σαχίνης)